

[207] از اینرو ایشان را قبول فرموده و مقرب درگاه خویش ساختی، و یاد بلند وستایش آشکاری را بر ایشان مقدر نمودی، و فرشتگان را بر آنان فرو فرستاده، و بوحی خویش گرامیشان داشتی، و به علم خود یاریشان فرمودی، و ایشان را سببهای بسوی خویش و وسیله آیی برای راهیابی به خشنودی خود قراردادی. آنگاه یکی از ایشان را در بهشت خودت ساکن گرداندی تا آنکه از آن بیرونش بردی، و یکی را در کشتی [نجات] خودنشاندی و او و همراهان با ایمانش را برحمت خویش از هلاکت نجات دادی، و دیگری را خلیل و دوست خود نمودی، و از تو زبانی راستین در خواست کرد، خواهش او را اجابت کرده و آن زبان راستین را بلند مرتبه قراردادی. و بادیگری از درختی سخن گفتی و برای او از [وجود] برادرش پشتمانه و وزیری قراردادی، و دیگری را بدون پدر ایجاد نمودی و دلائل روشنی باو داده و به روح القدس تأییدش کردی. و از برای هرکدام آئینی پدید آوردی و شیوه آیی ارائه دادی، و برای هریک از آنان جانشینانی اختیار کردی که یکی پس از دیگری نگهبان آن آئین باشند، و مدت معینی این مسئولیت را بعهده گیرند، تا دینت پایدار و حجت بر بندگان تمام گردد، و حق از جایگاهش کنارزده نشود، و باطل بر اهلش چیره نگردد، و تا اینکه کسی [در روز قیامت] نگوید: چرا فرستاده هشدار دهنده آیی بسوی ما نفرستادی و نشانه راهنمائی برایمان برپای نداشتی، تا پیش از آنکه به ذلت و خواری واقع شویم از آیات پیروی کنیم.
